
Głosy ze świata : wstęp

Postscriptum Polonistyczne nr 2(10), 329

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WSTĘP

Dwutomowa *Polonistyka bez granic* pod redakcją Ryszarda Nycza, Władysława Miodunki i Tomasza Kunza wydana w 2011 roku już samym tytułem przekonuje, że polonistyka na świecie, choć niejedno ma imię, cieszy się nadal niezagrożoną pozycją. Jak przekonuje profesor Władysław Miodunka, polonistyka jest obecna w Europie, Ameryce Północnej i Południowej, na Dalekim Wschodzie, w Australii i w Afryce, ale poszczególne jej ośrodki działają w rozproszeniu i w izolacji, gdyż przez wiele lat dzieliły je granice geograficzne i polityczne, a także granice kulturowe i językowe. To oczywiste zatem, że nauczanie języka polskiego na świecie przybiera różne formy – od podstawowego kursu językowego aż do kilkuletnich studiów języka i kultury. I choć status języka polskiego jako obcego jest bardzo zróżnicowany, należy przyznać, że w glottodydaktyce polonistycznej dużo się zmieniło ze względu na wprowadzenie europejskich standardów do nauczania języków, zyskującą na powszechności ideę interkulturowości oraz funkcjonowanie od kilku lat systemu certyfikacji języka polskiego jako obcego.

Zdajemy sobie sprawę, że poniższe wywiady nie wyczerpują skomplikowanego tematu, jakim jest znaczenie polonistyki na świecie, a jedynie wytyczają przestrzeń dyskusji wokół sygnalizowanych przez rozmówców problemów. Jednak wydaje się, że wartością samą w sobie będzie dla odbiorcy zróżnicowana perspektywa oglądu problematyki polskiej kultury, literatury i języka polskiego. Już sama kolejność wypowiedzi zdaje się poddawać pewnej interpretacji zróżnicowane zadania dydaktyczne – podróż po polonistykach świata proponujemy rozpocząć od naszych najbliższych sąsiadów – Białorusi, Rosji, by przenieść się przez Europę, a więc Węgry, Włochy, Francję, do Stanów Zjednoczonych, a z kolei stamtąd powędrować na Daleki Wschód – do Chin, Korei i Japonii. Być może okaże się, że zainteresowanie uczeniem się języka polskiego jest odwrotnie proporcjonalne do odległości dzielących Polskę od wymienionych krajów polonistycznych peregrynacji...